

Η παρουσία κακών ανθρώπων μέσα στην Εκκλησία

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

«Από τη στιγμή που το βασικό μοτίβο του κακού είναι η μεταμφίεση, ένα από τα πιθανότερα μέρη για να βρει κανείς κακούς ανθρώπους είναι μέσα στην Εκκλησία». Η διαπίστωση αυτή του Σκότ Πέκ, Αμερικανού συγγραφέα και ψυχιάτρου, αν και ακούγεται υπερβολική, είναι όμως αληθινή. Γιατί να μην υπάρχουν «κακοί άνθρωποι» και μέσα στην Εκκλησία, αφού αποτελείται από ανθρώπους ατελείς, αμαρτωλούς και άρρωστους; Μήπως η Χάρης του Θεού, που υπάρχει έντονα και με πληρότητα στην Εκκλησία, ως σώμα Χριστού, μπορεί να μετατρέψει την κακία σε καλοσύνη και την αμαρτία σε αγιότητα χωρίς τη θέληση του ανθρώπου;

Νομίζω πως είναι λάθος να ταυτίζουμε το Θεό με τους ανθρώπους, ζητώντας από τους «ανθρώπους της Εκκλησίας» να συμπεριφέρονται ως τέλειοι και αναμάρτητοι, επιθυμώντας υποκατάστατά Του για να καλύψουμε τις ανασφάλειές μας. Ξεχνάμε ότι «μόνο ο Χριστός εκτός αμαρτίας υπάρχει» και ότι μόνο Εκείνος είναι ο αληθινός σωτήρας του κόσμου και άρα μόνο σ' Αυτόν πρέπει να στηριζόμαστε. Όχι πως δεν μπορούμε να ζητούμε συμπόρευση και βοήθεια από ανθρώπους μέλη της Εκκλησίας, όταν αυτοί γνωρίζουν εμπειρικά τον πνευματικό αγώνα, αλλά δεν θα πρέπει να αντικαθιστούν στην καρδιά μας τον ένα Κύριο και λυτρωτή, τον Ιησού Χριστό.

Ο Θεός δεν θέλει, νομίζω, να είμαστε αφελείς ούτε θρησκόληπτοι. Οι άγιοι ήταν έξυπνοι και φωτισμένοι, κι ας έδειχναν κάποτε πως δεν καταλάβαιναν. Έτσι, αν παρατηρούμε κακίες, πονηριές και κοσμικές συμπεριφορές σε «ανθρώπους της Εκκλησίας», κληρικούς και λαϊκούς, δεν θα πρέπει να μας ξενίζει, ούτε να μας διαλύει πνευματικά, λες και κινδυνεύει η Εκκλησία του Χριστού. Μήπως στην ομάδα των Αποστόλων δεν υπήρχε ο Ιούδας; Μήπως δεν παρουσιάζονται οι ψευδαπόστολοι την εποχή του Αποστόλου Παύλου και αργότερα; Δεν ξεφύτρωσαν οι αιρετικοί μέσα από την Εκκλησία και την ταλαιπώρησαν με τον εγωισμό τους; Δεν διώχτηκαν οι μεγάλοι Πατέρες από τους συνεπισκόπους τους; Δεν συκοφαντήθηκε ο άγιος Νεκτάριος και απορρίφτηκε από τους δεσποτάδες της εποχής του; Σήμερα δεν συμβαίνουν παρόμοια;

Τι θα γίνει λοιπόν; Θα αρχίσουμε τις κριτικές και τις ανυπακοές στους κληρικούς, όταν αυτοί συμπεριφέρονται κοσμικά και με εμπάθεια; Πώς θα εφαρμοστεί η προσευχή του Κυρίου που ζητούσε από τον Πατέρα Του «ἵνα πάντες ἕν ᾧσιν»; Βεβαίως υπάρχουν και οι άνθρωποι που χρησιμοποιούν τη θέση τους ή την ιδιότητά τους για να προωθούν τα δικά τους συμφέροντα και πάθη. Όμως, είναι αναγκαίο να πιστεύουμε την αλήθεια που λέει πως την Εκκλησία δεν την κυβερνούν αυτοί αλλά ο Ιδρυτής Της που ξέρει να σιωπά και να ανέχεται «άχρι καιρού». Η ενότητα στην Εκκλησία είναι ουσιαστική υπόθεση και δεν θα πρέπει να γινόμαστε αιτία να διασπάται, εφόσον δεν κινδυνεύει η αλήθειά Της. Οι αδικίες που υφίστανται οι άνθρωποί Της από τους «ανθρώπους Της», εκκολάπτουν τον αγιασμό των μεν και αποκαλύπτουν την κακία των δε.

Πάντοτε και μέχρι συντελείας του αιώνος θα υπάρχουν οι άνθρωποι, κληρικοί και λαϊκοί, που αγωνίζονται να ζήσουν το Θεό στη ζωή τους και γίνονται, χωρίς να το επιδιώκουν, σημείο της ζωντανής παρουσίας του ζώντος Κυρίου. Όπως θα υπάρχουν και αυτοί που υποκρίνονται, εμπαίζουν και δεν γνωρίζουν εμπειρικά το Θεό. Αν η συνάντηση με τους πρώτους γίνεται ευλογία, η παρουσία των δεύτερων γίνεται σκάνδαλο και πρόβλημα, που ταλαιπωρεί και προκαλεί για υπομονή, προσευχή, ανεξικακία, αναμένοντας την «ἡμέραν τοῦ Κυρίου, τὴν μεγάλην και ἐπιφανῆ».

Πηγή: isagiastriados.com